

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 32D/23/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 9621200126
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Matulník
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:9621200126.1

Rozhodnutie

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v disciplinárnom senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. (sudca spravodajca), sudcov JUDr. Anity Filovej a JUDr. Mariána Fečíka a prísediacich sudcov JUDr. Zdenky Benčíkovej a prof. JUDr. Mgr. Vojtecha Vladára, PhD., v konaní o určenie neplatnosti písomného napomenutia ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky č. 18850/2021/151 z 19. októbra 2021 začatého na základe návrhu Y. Q. O., sudkyne C. U. X. N., narodenej XX. Y. XXXX, bytom Z. XX, X., na neverejnom zasadnutí konanom dňa 16. februára 2023, takto

rozhodol:

Disciplinárny senát podľa § 117 ods. 8 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov návrh Y. Q. O., sudkyne C. U. X. N. na určenie neplatnosti písomného napomenutia ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky č. 18850/2021/151 z 19. októbra 2021 zamietá.

odôvodnenie:

I.

Písomné napomenutie udelené ministerkou spravodlivosti Slovenskej republiky

1. Ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej taktiež „ministerka spravodlivosti“) rozhodnutím č. 18850/2021/151 z 19. októbra 2021 (ďalej len „písomné napomenutie“) podľa § 117 ods. 7 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 385/2000 Z. z.“) udelila Y. Q. O., sudkyňi C. U. X. N. (ďalej taktiež „navrhovateľka“) písomné napomenutie za nedostatky v práci menšieho významu. Nedostatky v práci mali spočívať v tom, že navrhovateľka, ako sudkyňa v právnej veci žalobkyne T. G. R. proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, vedenej na C. U. X. N. (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 7C/323/2009 (ďalej taktiež „konanie sp. zn. 7C/323/2009“), z nedbanlivosti porušila povinnosť sudcu ustanovenú v § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. tým, že spôsobila zbytočné prieťahy, keď vo veci, ktorá jej bola pridelená 29. januára 2010 vytyčila termín pojednávania až dňa 27. mája 2019.

2. Ministerka spravodlivosti písomné napomenutie v podstatnom tým odôvodnila, že (i) Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) bolo dňa 3. decembra 2020 doručené podanie Mgr. Vladimíra Šárnika, právneho zástupcu žalobkyne v konaní sp. zn. 7C/323/2009 (ďalej len „podnet“), ktorým tento žiadal vyvodenie disciplinárnej zodpovednosti voči navrhovateľke za to, že v predmetnej veci vytyčila prvé pojednávanie až po takmer desiatich rokoch od podania žaloby; (ii) ministerstvo si na základe podnetu vyžiadalo vyjadrenie navrhovateľky ako aj spis z okresného súdu; (iii) vychádzajúc z obsahu súdneho spisu ministerka spravodlivosti dospela k zisteniu, že navrhovateľka v konaní sp. zn. 7C/323/2009 vytyčila pojednávanie až na deň 18. septembra 2019 (teda takmer 10 rokov od podania žaloby na súd) a zároveň, že v období od podania žaloby na súd až do vytyčenia prvého pojednávania vo veci bola činnosť súdu (až na niekoľko procesných úkonov) obmedzená len na vyžiadanie súvisiacich spisov a správ o stave súvisiacich konaní; (iv) ministerka spravodlivosti ďalej

uviedla, že k rovnakým záverom dospel aj Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v náleze sp. zn. II. ÚS 258/2020 zo dňa 24. septembra 2020 (ďalej len „nález II. ÚS 258/2020“); (v) ministerka spravodlivosti následne uzavrela, že navrhovateľka spôsobila svojim neefektívnym konaním zbytočné prietahy; tento svoj záver podporila citáciou ustanovení § 30 ods. 4 a § 117 ods. 7 zákona č. 385/2000 Z. z. a odkazom na ustanovenie čl. 17 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

3. Rozhodnutie udeliť navrhovateľke písomné napomenutie podľa § 117 ods. 7 zákona č. 385/2000 Z. z. a teda aj kvalifikáciu zlyhania navrhovateľky ako „nedostatku v práci menšieho významu“ ministerka spravodlivosti odôvodnila tvrdením o ojedinelosti pochybenia navrhovateľky, ďalej poukazom na zhrnutie ročných štatistických výkazov navrhovateľky (z ktorých ministerka spravodlivosti vyvodila, že „... prietahy vo vyššie namietanom súdnom konaní sú skôr dôsledkom organizácie práce sudkyne Y. O., než samotného počtu pridelených vecí ...“) ako aj tým, že navrhovateľka „... na pojednávaní dňa 05.08.2020 vo veci meritórne rozhodla ...“.

4. Čo sa týka včasnosti udelenia písomného napomenutia, ministerka spravodlivosti uviedla, že toto bolo udelené v subjektívnej jednoročnej lehote (tvrdiac, že „... o neefektívnom postupe sudkyne vo vyššie uvedenom súdnom konaní som sa dozvedela zverejnením nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 258/2020-41 zo dňa 24.09.2020 najskôr dňa 29.10.2020...“) pri zachovaní objektívnej lehoty (začatie plynutia ktorej ministerka spravodlivosti datuje dňom 27. mája 2019, kedy navrhovateľka vytyčila termín pojednávania).

II.

Návrh sudkyne (navrhovateľky) na určenie neplatnosti písomného napomenutia

5. Navrhovateľka podaním označeným ako „Návrh podľa § 117 ods. 8 zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o sudcoch“) na určenie, že napomenutie udelené ministerkou spravodlivosti Slovenskej republiky Máriou Kolíkovou číslo: 18850/2021/151 z 19.10.2021, je neplatné.“ zo dňa 12. novembra 2021, doručeným Najvyššiemu správne súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) dňa 12. novembra 2021 (ďalej len „návrh“) žiadala, aby najvyšší správny súd určil, že písomné napomenutie je neplatné.

6. Navrhovateľka v návrhu v podstatnom dôvodila, že podľa jej názoru nie je písomné napomenutie v súlade so zákonom, keďže má podstatné nedostatky a zároveň nebolo udelené v jednoročnej subjektívnej premlčacej lehote. Podstatné nedostatky písomného napomenutia videla v tom, že (i) v texte skutkovej vety chýba presné vymedzenie v čom konkrétne spočíva nečinnosť ako nedbanlivostné konanie zapríčiňujúce zbytočné prietahy [konkrétne uviedla „... chýba samotná totožnosť skutku, ktorý je síce časovo ohraničený (od 29.01.2010 do 27.05.2019), avšak nie je špecifikovaný ani negatívne (t. z. aké úkony som nevykonala) a ani pozitívne ... teda bez konkrétneho uvedenia konkrétnych úkonov sudcu.“]; (ii) zároveň poukázala na nálezy ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 37/2021 z 15. apríla 2021 a III. ÚS 204/2021 z 27. mája 2021, vo vzťahu ku ktorým (akcentujúc apel ústavného súdu na venovanie pozornosti rezortného ministerstva preťažnosti okresného súdu) navrhovateľka uviedla, že „Zistenia ústavného súdu ohľadne prietahov v konaniach vedených na C. U. X. N. sú nepochybne zarážajúce.“.

7. Namietajúc nedodržanie jednoročnej subjektívnej premlčacej lehoty navrhovateľka uviedla, že „Minimálne z tlačovej správy Ústavného súdu Slovenskej republiky č. S2/19/2020 zo dňa 28.09.2020 vyplýva, že pod bodom 28. bol zverejnený výrok Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 258/2020 zo dňa 24.09.2020 o čom sa mohol a mal možnosť dozvedieť aj orgán disciplinárnej právomoci. Nález nadobudol právoplatnosť 12.10.2020 ... pričom nález bol ústavný súd povinný zverejniť najneskôr do 15 dní odo dňa jeho právoplatnosti, t.z. do 27.10.2021, ak tak neurobil skôr.“. Vychádzajúc z presvedčenia, že jednoročná subjektívna lehota uplynula dňom 28. septembra 2021, navrhovateľka uzavrela, že písomné napomenutie (ktoré jej bolo doručené dňa 28. októbra 2021) jej bolo „... udelené jednoznačne po uplynutí jednoročnej subjektívnej lehoty“.

8. V závere návrhu navrhovateľka zdôraznila, že ku dňu 1. januára 2010 mala pridelených 629 sporových vecí (konkrétne uviedla, že „... nebolo možné konať bez prietahov. Ide o taký počet pridelených vecí, ktoré nebolo možné prejednať a rozhodnúť bez prietahov.“) a poukázala na skutočnosť, že všetky pracovné veci, ktoré mala v oddelení 14C ňou boli rozhodnuté, pričom išlo „o veci s výnimočnou rýchlosťou“. Navrhla, aby najvyšší správny súd určil, že písomné napomenutie je neplatné.

III.

Vyjadrenie ministerky spravodlivosti

9. Návrh bol (potom, ako si najvyšší správny súd vyžiadal z okresného súdu spis sp. zn. 7C/323/2009), spolu s upovedomením o začatí konania, doručený ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) dňa 21. decembra 2022, ktorý sa k nemu písomne vyjadril podaním označeným ako „Vyjadrenie k Návrhu na určenie, že napomenutie udelené ministerkou spravodlivosti Slovenskej republiky Máriou Kolíkovou číslo 18850/2021/151 z 19.10.2021 je neplatné zo dňa 12.11.2021“ zo dňa 10. januára 2023 (ďalej len „vyjadrenie“).

10. Minister k výhrade navrhovateľky týkajúcej sa nedostatočnej špecifikácii skutku vo vyjadrení v podstatnom uviedol, že (i) skutková veta obsahuje presné časové vymedzenie, kedy malo dôjsť k nečinnosti; (ii) keďže je navrhovateľke vytýkaná nečinnosť (teda to, že nekonala resp. nevykonala žiaden úkon) nie je, podľa ministra, možné špecifikovať (pozitívne alebo negatívne vymedziť) úkony, ktoré navrhovateľka vykonať mala; (iii) navrhovateľka teda svojou nečinnosťou vo vedomej nedbanlivosti porušila povinnosti sudcu (podľa § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z.), pretože vedela, že nedôsledným plnením svojich povinností môže porušiť alebo ohroziť záujem spoločnosti, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehala, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí.

11. K navrhovateľkou artikulovanej námietke premlčania minister vo vyjadrení v podstatnom uviedol, že (i) podnet bol ministerstvu doručený dňa 3. decembra 2020; (ii) dňa 8. septembra 2021 bola ministerstvu doručená odpoveď ústavného súdu, v zmysle ktorej bol nález II. ÚS 258/2020 publikovaný na webovej stránke najneskôr dňa 29. októbra 2020; (iii) ministerstvo si z „opatrnosti“ ustálilo začiatok plynutia subjektívnej lehoty na deň 29. októbra 2020 hoci mu bol podnet doručený až 3. decembra 2020 a teda subjektívna premlčacia lehota by mala uplynúť až 3. decembra 2021; (iv) odvolávajúc sa na rozhodnutie tunajšieho súdu sp. zn. 31D/24/2021 zo 7. septembra 2022 minister dôvodil, že sa ministerka o prieťahoch spôsobených navrhovateľkou dozvedela reálne až 3. decembra 2020 (na základe podnetu) a uzavrel, že písomné napomenutie bolo navrhovateľke uložené dôvodne.

IV.

Konanie na najvyššom správnom súde

12. Najvyšší správny súd bol zriadený s účinnosťou od 1. januára 2021 ústavným zákonom č. 422/2020 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, so začiatkom výkonu svojej činnosti od 1. augusta 2021. Do jeho právomoci bolo, okrem iného, zverené aj rozhodovanie o disciplinárnej zodpovednosti sudcov, prokurátorov, notárov a súdnych exekútorov [čl. 142 ods. 2 písm. c) Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 3 zákona č. 432/2021 Z. z. o disciplinárnom poriadku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (disciplinárny súdny poriadok) (ďalej ako „disciplinárny súdny poriadok“ alebo „DSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. decembra 2021].

13. Dňa 1. júna 2022 nadobudla účinnosť novela zákona č. 385/2000 Z. z. vykonaná zákonom č. 151/2022 Z. z. (čl. III bod 21), týkajúca sa znenia § 117 ods. 8 zákona č. 385/2000 Z. z., a to v tom smere, že potvrdila právomoc najvyššieho správneho súdu v konaní o určenie neplatnosti písomného napomenutia s tým, že disciplinárny senát má postupovať primerane podľa disciplinárneho súdneho poriadku. O návrhu sudcu disciplinárny senát najvyššieho správneho súdu rozhodne po vyjadrení orgánu, ktorý napomenutie uložil a bez nariadenia ústneho pojednávania. S poukazom na uvedené najvyšší správny súd ústne pojednávanie v danej veci nenariadil.

V.

Posúdenie veci najvyšším správnym súdom

14. Vychádzajúc z tvrdení navrhovateľky obsiahnutých v návrhu posudzoval najvyšší správny súd ako otázku prvú včasnosť udelenia písomného napomenutia ministerkou. Navrhovateľkou uvádzané skutkové východiská, tvrdené skutočnosti (ktoré majú podľa jej názoru právnu relevanciu) a nakoniec jej argumentáciu týkajúcu sa tejto časti návrhu možno v podstatnom zhrnúť nasledovne: (i) písomné napomenutie bolo navrhovateľke doručené dňa 28. októbra 2021; (ii) dňa 28. septembra 2020 bol

zverejnený výrok nálezu II. ÚS 258/2020 (vychádzajúc z tlačovej správy ústavného súdu S2/19/2020 zo dňa 28. septembra 2020); (iii) nález II. ÚS 258/2020 nadobudol právoplatnosť dňa 12. októbra 2020; (iv) podľa § 70 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov je ústavný súd povinný zverejniť na svojom webovom sídle nález (rozhodnutie, ktorým sa končí konanie) do 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti takéhoto rozhodnutia; (v) navrhovateľka, vychádzajúc z vyššie uvedeného, dospela k záveru, že jednoročná subjektívna premlčacia lehota uplynula dňom 28. septembra 2021 a teda písomné napomenutie jej bolo doručené po jej uplynutí.

15. Proti tvrdeniam navrhovateľky sumarizovaným v predchádzajúcom bode stoja závery ministerky o včasnom doručení písomného napomenutia, ktoré vychádzajú z konštatovania, že subjektívna jednoročná premlčacia lehota začala plynúť 29. októbra 2020 (v zmysle odpovede ústavného súdu na dotaz ministerstva o dátume zverejnenia nálezu II. ÚS 258/2020) resp. až 3. decembra 2020 (kedy bol ministerstvu doručený podnet). Čo sa týka objektívnej lehoty, z podaní navrhovateľky ani ministerky priamy konflikt nevyplýva, keď (i) ministerka na jednej strane uvádza, že „... je zachovaná aj objektívna lehota na udelenie písomného napomenutia, keďže dôvodom jeho udelenia je neefektívny postup sudkyne do vytyčenia prvého termínu pojednávania dňa 27. mája 2019 a doposiaľ neuplynulo päť rokov od zavŕšenia porušenia povinnosti.“ (ii) na čo navrhovateľka reaguje slovami, že „Argumentácia „neuplynutím päťročnej objektívnej lehoty“ je obsolentná, nakoľko subjektívna lehota sa vždy pohybuje v intervale objektívnej lehoty, a ak už raz bola „prekročená“ subjektívna lehota, je bez akejkoľvek významu, že nedošlo k uplynutiu objektívnej lehoty.“

16. Podľa § 120 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase „Návrh na začatie disciplinárneho konania možno podať na disciplinárnom senáte do jedného roka odo dňa, keď sa orgán oprávnený podať návrh dozvedel o disciplinárnom previnení, najviac však do troch rokov odo dňa spáchania disciplinárneho previnenia, a ak ide o disciplinárne previnenie, ktorého sa sudca dopustil zavineným konaním, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, najneskôr do piatich rokov odo dňa spáchania tohto disciplinárneho previnenia.“. Toto ustanovenie sa primerane aplikuje na udelenie písomného napomenutia podľa § 117 ods. 7 zákona č. 385/2000 Z. z.. V súvislosti s konštatovaním ministerky, ktoré sa týka zachovania objektívnej premlčacej lehoty (koncentrovaného do výroku, že „... doposiaľ neuplynulo päť rokov od zavŕšenia porušenia povinnosti...“) najvyšší správny súd poukazuje na svoju rozhodovaciu prax, v ktorej rozlíšil disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a) zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase a závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. d) zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase (pozri napr. rozhodnutie sp. zn. 32D/7/2021 z 26. mája 2022). Najvyšší správny súd už skôr uzavrel, že „Podľa § 116 ods. 1 písm. a) zákona č. 385/2000 Z. z. je disciplinárnym previnením zavinené nesplnenie alebo porušenie povinnosti sudcu. Podľa § 116 ods. 2 písm. g) zákona č. 385/2000 Z. z. (v znení účinnom v rozhodnom čase) je závažným disciplinárnym previnením zavinené konanie sudcu, ktoré má za následok prietahy v disciplinárnom konaní. Z uvedeného je zrejmé, že pokiaľ podľa § 116 ods. 1 písm. a) zákona č. 385/2000 Z. z. je disciplinárnym previnením samotný prietah (referujúc na ustanovenie § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. ukladajúce sudcovi povinnosť konať plynulo bez zbytočných prietahov), tak ustanovenie § 116 ods. 2 písm. g) zákona č. 385/2000 Z. z. (v znení účinnom v rozhodnom čase) je koncipované tak, že prietah je následkom iného zavineného konania sudcu, ktoré je závažným disciplinárnym previnením. Ustanovenie § 116 ods. 2 písm. g) zákona č. 385/2000 Z. z. (v znení účinnom v rozhodnom čase) teda nemá slúžiť na postihovanie prietahov „vyššej intenzity“.“. Najvyšší správny súd (vychádzajúc z vyššie uvedeného) teda na prejednávajúcu vec aplikoval trojročnú objektívnu premlčaciu lehotu, začiatok plynutia ktorej ustálil, rovnako ako ministerka, na deň 27. mája 2019 (kedy navrhovateľka vytyčila pojednávanie na termín 18. septembra 2019). Keďže bolo písomné napomenutie navrhovateľke doručené 28. októbra 2021 (ktorá skutočnosť nie je medzi ministerkou a navrhovateľkou sporná), najvyšší správny súd dospel k záveru, že sa tak stalo pred uplynutím trojročnej objektívnej premlčacej lehoty.

17. Čo sa týka premlčacej lehoty subjektívnej, tá je v zmysle § 120 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase jednoročná. K momentu začatia jej plynutia najvyšší správny súd poukazuje jednak na judikatúru ústavného súdu, jednak na svoju doterajšiu rozhodovaciu prax resp. na rozhodovaciu prax disciplinárnych senátov. Ústavný súd v náleze sp. zn. II. ÚS 140/2011 zo 16. júna 2011 (odvolávajúc sa na zdroj Machajová, J. a kol.: Všeobecné správne právo. 1. vyd. Žilina: Poradca podnikateľa, s. 233) uviedol, že „Začatie plynutia subjektívnych aj objektívnych lehôt nemôže závisieť od rozhodnutia oprávneného orgánu, ktorý môže navrhnúť disciplinárne konanie [§ 120 ods.

2 písm. a) a d) zákona o sudcoch], pretože prípadná ľubovoľná oprávneného orgánu pri nakladaní so začiatkom subjektívnej lehoty ľubovoľne by mohla narušiť právnu istotu sudcov. Konkrétne, zákonná subjektívna a objektívna lehota sú vždy prekluzívnymi lehotami, ktoré oprávnený orgán nemôže predĺžiť. Inak povedané, určenie začiatku plynutia subjektívnej lehoty nie je a nemôže závisieť od svojvoľe či vnútorných pomerov oprávneného orgánu. V ďalšom potom ústavný súd (tamtiež) uzavrel, že „Ústavný súd konštatuje, že ak oprávnený orgán podľa § 120 ods. 2 písm. a) a d) zákona o sudcoch koná na základe podnetu, sťažnosti alebo akéhokoľvek podania adresovaného ministrovi spravodlivosti alebo predsedovi krajského súdu inou osobou, za deň rozhodujúci pre začatie plynutia subjektívnej lehoty nemožno považovať iný deň, ako ten, v ktorom je ministrovi spravodlivosti alebo predsedovi krajského súdu takéto podanie doručené, t. j. deň, keď sa ako príslušný orgán „dozvie“ o tom, že malo dôjsť k disciplinárnemu previneniu.“ Vyššie uvedený, ústavným súdom formulovaný, základný rámec interpretácie ustanovenia § 120 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase následne rozvinuli disciplinárne senáty vo svojej rozhodovacej praxi. Napríklad disciplinárny senát v rozhodnutí sp. zn. 6Ds/2/2016 z 26. novembra 2018 uviedol, že „Určenie začiatku plynutia subjektívnej lehoty nemôže závisieť od svojvoľe oprávneného orgánu, ale musí vyplývať z objektívne existujúcich skutočností, od ktorých treba odvodiť, kedy sa oprávnený orgán mohol o disciplinárnom previnení sudcu dozvedieť bez ohľadu na to, či sa skutočne v danom dni o disciplinárnom previnení aj dozvedel. ... rozbory reštančných vecí predkladané predsedovi súdu zodpovedajú z hľadiska skúmania začiatku plynutia subjektívnej lehoty predsedu súdu podaniu či podnetu, ktoré spôsobujú začatie plynutia subjektívnej lehoty.“, alebo disciplinárny senát v rozhodnutí sp. zn. 6Ds/2/2018 zo 14. novembra 2019 uviedol, že „V prejednávanej veci disciplinárny senát aplikoval právne úvahy obsiahnuté v citovanom náleze ústavného súdu a dospel k záveru, že predkladané rozbory reštančných vecí predsedovi súdu spôsobujú začatie plynutia subjektívnej lehoty.“ Najvyšší správny súd sa napr. vo svojom rozhodnutí sp. zn. 32D/4/2021 z 31. marca 2022 stotožnil s názorom (vyjadreným taktiež v náleze ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 140/2011 zo 16. júna 2011), že rozhodným pre začatie plynutia subjektívnej lehoty je moment, kedy subjekt s návrhovou legitimáciou disponoval takou masou poznatkov o disciplinárnom previnení sudcu, na základe ktorých „boli splnené zákonom predpísané podmienky návrhu na disciplinárne konanie“. Tento záver teda najvyšší správny súd aplikoval aj na prejednávajúcu vec pričom dospel k tomu, že ministerka sa preukázateľne mohla dozvedieť o disciplinárnom previnení navrhovateľky (v rozsahu potrebnom pre spísanie písomného napomenutia) na základe podnetu. Samotný moment zverejnenia nálezu sp. zn. II. ÚS 258/2020 na webovom sídle ústavného súdu nepovažoval najvyšší správny súd za relevantný z pohľadu začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty z dôvodu, že táto skutočnosť (sama osebe) nedokazuje, že subjekt s návrhovou legitimáciou (subjekt oprávnený udeliť písomné napomenutie) v momente zverejnenia nálezu bol oboznámený s jeho obsahom a ani to, že by bol povinný jeho obsah poznať. Najvyšší správny súd moment začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty ustálil na deň, kedy bol ministerstvu doručený podnet (3. december 2020) a vychádzajúc z uvedeného dospel k záveru, že písomné napomenutie bolo udelené pred uplynutím jednoročnej subjektívnej premlčacej lehoty.

18. Následne najvyšší správny súd vyhodnotil námietku navrhovateľky spočívajúcu v nedostatočnom odôvodnení písomného napomenutia zo strany ministerky. Abstrahujúc podstatu odôvodnenia písomného napomenutia najvyšší správny súd identifikoval nasledovné dôvody: (i) prvé pojednávanie vo veci sp. zn. 7C/323/2009 bolo navrhovateľkou vytýčené dňa 27. mája 2019 na termín 18. septembra 2019 („... teda takmer 10 rokov od podania žaloby na súd ...“); (ii) okresný súd (resp. navrhovateľka) v období od podania žaloby na súd až do vytýčenia termínu pojednávania svoju činnosť, s výnimkou niekoľkých procesných úkonov, obmedzil iba na vyžiadanie súvisiacich spisov a správ o stave súvisiacich konaní; (iii) k rovnakému záveru (ako tomu uvedenému v predchádzajúcom bode) dospel aj ústavný súd v náleze sp. zn. II. ÚS 258/2020; (iv) uvedený postup vyhodnotila ministerka ako porušenie povinnosti podľa § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z.. Vychádzajúc z uvedeného najvyšší správny súd konštatuje, že dôvodom pre udelenie písomného napomenutia bola pasivita, teda nečinnosť resp. neefektívna činnosť navrhovateľky v konaní sp. zn. 7C/323/2009, ktorú z podstaty veci možno vymedziť časovým úsekom a nie výpočtom úkonov, ktoré mala navrhovateľka v tomto konaní vykonať. Ministerka v písomnom napomenutí tento časový úsek vymedzila a ohraničila ho dňom 27. mája 2019 (kedy navrhovateľka vytýčila termín pojednávania na deň 18. septembra 2019), čo najvyšší správny súd považoval za dostatočné vymedzenie obdobia, v ktorom sa navrhovateľka mala dopustiť porušenia svojich povinností podľa § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase tým, že v pridelennej veci (v konaní sp. zn. 7C/323/2009) nekonala plynulo a bez zbytočných prieťahov. Zbytočné prieťahy ministerka v písomnom napomenutí identifikovala v spomínanej neefektívnej činnosti navrhovateľky, ktorej snaženie

(počas takmer desiatich rokov) bolo (podľa ministerky) koncentrované v prevažnej miere do získania súvisiacich spisov.

19. Vychádzajúc zo syntézy uvedenej v predchádzajúcom bode sa najvyšší správny súd zameril na obsah súdneho spisu sp. zn. 7C/323/2009. Ambíciou najvyššieho správneho súdu, vykonávajúceho prieskum písomného napomenutia, nebolo komplexné zhrnutie postupu/činnosti resp. nečinnosti navrhovateľky v spomínanom konaní. Účelom prieskumu bola identifikácia alebo vylúčenie existencie takých nedostatkov v činnosti navrhovateľky, v ktorých by najvyšší správny súd vzhľadom na intenzitu opodstatňujúcu ich kvalifikáciu ako „nedostatkov v práci menšieho významu“ (používajúc terminológiu ustanovenia § 117 ods. 7 zákona č. 385/2000 Z. z.). Za týmto účelom najvyšší správny súd vyhodnotil ako relevantné nasledovné skutočnosti: (i) navrhovateľke bol spis pridelený dňa 29. januára 2010, výzvu na vyjadrenie sa k žalobe (v lehote 30 dní od doručenia výzvy) adresovala navrhovateľka odporcovi (žalovanému) až 29. júla 2011 (po 18 mesiacoch od pridelenia spisu); (ii) napriek navrhovateľkou určenej lehote na vyjadrenie (viď predchádzajúci bod) doručil odporca (žalovaný) okresnému súdu vyjadrenie k žalobe (repliku) až dňa 26. augusta 2013 (po viac než dvoch rokoch od výzvy a po viac než tri a pól roku od pridelenia veci navrhovateľke); (iii) uznesením zo dňa 25. októbra 2016 (po viac než troch rokoch od doručenia repliky a po takmer siedmich rokoch od pridelenia veci navrhovateľke) bola žalobkyni doručená replika žalovaného s možnosťou vyjadriť sa k nej v lehote 15 dní od doručenia uznesenia; (iv) dňa 16. decembra 2016 bola okresnému súdu doručená duplika žalobkyne, ktorú okresný súd zaslal žalovanému na vyjadrenie spolu s uznesením z 10. októbra 2018 (teda po takmer dvoch rokoch od jej doručenia); (v) následne (po viac než siedmich mesiacoch) navrhovateľka dňa 27. mája 2019 vytýčila termín pojednávania. Z vyššie uvedeného vyplýva, že navrhovateľka v časovom rozmedzí od 29. januára 2010 do 27. mája 2019 (deväť rokov a štyri mesiace) v podstatnom len zabezpečila „cirkuláciu žaloby, repliky a dupliky“ stranám sporu a vytýčila termín pojednávania. V podstate všetky zostávajúce úkony (pozn. predvolanie na pojednávanie na termín 18. september 2019 má v spise č. I. 165) navrhovateľka smerovala k zapožičaniu spisov okresného súdu sp. zn. 6C/49/2010, sp. zn. 3T/77/2009 a 1Er/1848/2002, pričom táto jej aktivita ochabla počnúc 12. decembrom 2016 (takmer tri roky pred nariadením prvého pojednávania vo veci), kedy podľa úradného záznamu (č. I. 126) došlo k odpojeniu pripojeného spisu sp. zn. 6C/49/2010, resp. ochabla definitívne po 2. februári 2017 (takmer dva a pól roka pred nariadením prvého pojednávania vo veci), kedy podľa úradného záznamu (č. I. 160) naposledy žiadala zapožičanie spisu sp. zn. 3T/77/2009. Najvyšší správny súd vyššie opísaný postup navrhovateľky kvalifikoval ako flagrantné porušenie povinnosti sudcu konať v pridelennej veci plynulo (viď niekoľkoročné „prestoje“ v zasielaní podaní sporových strán) resp. povinnosti sudcu konať bez zbytočných prieťahov (ktoré prieťahy najvyšší správny súd vzhľadom napr. v skutočnostiach podrobne opísaných v predošlej vete) a teda v porušení ustanovenia § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z.. Z tohto dôvodu potom najvyšší správny súd dospel k záveru o neopodstatnenosti návrhu navrhovateľky, ktorému nevyhovel a týmto rozhodnutím ho zamietol.

20. O náhrade trov konania disciplinárny senát nerozhodoval, pretože znenie § 117 ods. 7 a 8 zákona č. 385/2000 Z. z. s takouto možnosťou rozhodovania nepočíta a vzhľadom na prieskumnú povahu rozhodovania neprichádza v tomto smere do úvahy ani primerané použitie ustanovení disciplinárneho súdneho poriadku.

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho správneho súdu pomerom hlasov 5:0.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.